

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: P. O., IČO X
sídlem V. 6, X R. pod R.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. KUZZL-51044/2017, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále jen „městský úřad“) ze dne 16. 6. 2017, č. j. MěÚVM 56567/2017. Městský úřad citovaným rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 19. 2. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda, RZ X, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť s výše uvedeným vozidlem nezjištěný řidič stál dne 13. 1. 2015 v čase nejméně od 11.25 h

do 11.35 h v obci Valašské Meziříčí na ulici M. v blízkosti domu č. p. X vpravo ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Křižná k centru města Valašské Meziříčí v úseku platnosti dopravní značky IP 13c – „Parkoviště s parkovacím automatem“ bez dokladu o zaplacení parkovacího poplatku viditelně umístěného ve vozidle. Městský úřad za přestupek žalobci uložil pokutu 1 500 Kč.

3. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání do výroku rozhodnutí městského úřadu vložil označení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 4 písm. c) téhož zákona. Ve zbylé části žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí městského úřadu ze dne 16. 6. 2017 potvrdil.
4. **Žalobce v žalobě** namítal, že byl uznán vinným z jednání, které není protiprávní a tázal se, z čeho městský úřad dovodil údajně porušenou povinnost žalobce umístit viditelně ve vozidle doklad o zaplacení parkovného. Ani § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nedává žalobci za povinnost umístit viditelně ve vozidle doklad o zaplacení parkovného.
5. Žalobce namítal, že se až z pravomocného rozhodnutí o odvolání dozvěděl, čím je vlastně vinen. Konkrétní porušení konkrétní povinnosti uvedl ve svém rozhodnutí až žalovaný a žalobce se tak nemohl hájit.
6. Další vadou řízení je, že městský úřad nevyrozuměl žalobce o tom, že usnesením věc přestupku odložil. Proti odložení věci se ten, kdo má na věci právní zájem, může domáhat ochrany zásahovou žalobou a nemusí přitom jít ani o osobu poškozeného. Pokud by žalobce věděl, že městský úřad odložil věc přestupku, využil by svého práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci, které ho krátilo na právech, neboť tím přešla odpovědnost za protiprávní jednání na základě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu právě na žalobce. Okamžikem, kdy městský úřad zahájil řízení o přestupku provozovatele proti žalobci, naopak tohoto práva žalobce pozbyl (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu).
7. Dle žalobce je výrok správního rozhodnutí nesrozumitelný. Žalobce byl uznán vinným ze dvou přestupků – podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a podruhé z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Je zásadní rozdíl mezi jednáním, které vykazuje znaky přestupku, a které tyto znaky naplňuje.
8. V době rozhodování městského úřadu existoval „správní delikt provozovatele vozidla“, ale po novele zákona o silničním provozu zákonem č. 183/2017 Sb. přestal existovat a nahrazen byl „přestupkem provozovatele vozidla“. Šlo o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce a žalovaný měl rozhodnutí městského úřadu zrušit. Pozdější úprava je pro žalobce výhodnější, protože odpovědnost za spáchaný správní delikt provozovatele vozidla zaniká po čtyřech letech; jde o výjimku podle § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí o odvolání (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Odpovědnost za přestupek zanikla po roce, nejdéle však po třech letech podle § 30 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky. Zároveň má v řízení o přestupku žalobce širší práva (například konání ústního jednání na žádost žalobce, další dopady zákona o odpovědnosti za přestupky – upuštění od sankce, mimořádné snížení sankce atd.).
9. Vadou rozhodnutí je, že neobsahuje přesné ustanovení, podle kterého správní orgány rozhodovaly o sankci. Odkaz na § 125f odst. 3 a § 125f odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu je irelevantní, žalovaný měl výrok rozhodnutí změnit, neboť rozhodnutí

městského úřadu nabývá právní moci ke dni rozhodnutí žalovaného. Ustanovení § 125f odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu neexistuje, a bylo tomu tak i ke dni rozhodování správního orgánu. Žalovaný se vůbec nevěnoval tomu, zda aktuální právní úprava je pro žalobce výhodnější či nikoliv.

10. Žalobce namítal, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. To je povinen učinit z úřední povinnosti. Ve věci nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti. Žalobce se domáhal aplikace § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. V daném případě bylo možné důvodně očekávat, že již samotné projednání věci postačuje k nápravě pachatele. Nešlo jen o důvodný předpoklad, ale tato skutečnost byla prokázána, a to tím, že se jednalo o skutek z ledna 2015; žalovaný přitom rozhodoval v květnu 2018, tedy o více než tři roky později a za tyto více než tři roky se žalobce žádného dalšího přestupku nedopustil.
11. Správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ba ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné, ať již v nedbalosti nebo v úmyslu. Pokud jednání řidiče zaviněné nebylo, pak ani provozovatele není možné trestat, neboť takové jednání nevykazuje znaky přestupku.
12. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** poukázal na to, že žalobce celý katalog námitek předložil až v žalobě, ačkoliv je mohl uvést už ve správním řízení. Jednalo se o známý postup, kde jako zmocněnci figurují pánové V., T. a další a spoléhají se na to, že při své liknavosti a účelovém mlčení v řízení před správními orgány najdou u soudu zastání pro formální nebo věcnou vadu řízení. Zástupce žalobce dokola „melduje“ ty samé námitky napříč všemi správními orgány a správními soudy České republiky.
13. Ve výroku napadeného rozhodnutí správní orgány uvedly, že žalobce porušil povinnost podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého je řidič povinen respektovat dopravní značky. Ve výroku rozhodnutí je odkaz na citované ustanovení provázán s dopravní značkou, kterou řidič v daném úseku nerespektoval, a sice IP 13c. Shromážděné důkazy prokázaly, že se žalobce touto značkou neřídil a za sklo ani neumístil doklad o zaplacení parkovného. Z popisu skutku ve spojení z fotodokumentací, svědeckých výpovědí obou strážníků a dalších podkladů se podává, že vozidlo žalobce stálo (parkovalo) v místě vymezeném pro placené parkování a prokazatelně v úseku, kde platí svislá dopravní značka IP 13c. Parkování po pravé straně M. ulice u domu č. p. X není možné bez dalších dodatečných podmínek – zde placení poplatku pomocí automatu. Ani trestní soudy ani správní orgány neuvádí pokaždé citaci s přesným označením ustanovení, ze kterých vždy vycházejí a uložená povinnost je ukládána na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Žalovanému není vůbec zřejmé, z jakého důvodu se žalobce dožaduje odkazu na výklad významu značky IP 13c – toto je snad náplní studia v autoškole. Úkolem žalovaného není žalobce seznamovat s naprosto elementárními znalostmi dopravních značek, které zná i desetileté dítě na základní škole a chápe jeho význam i dopad pro regulaci silničního provozu. Slovní spojení „umístit viditelně ve vozidle doklad o zaplacení parkovného“ nepotřebuje snad jakýkoliv další výklad. Vlastní obsah této žalobní námítky je skutečně děsivý a vyvolává objektivní pochybnost o zdravotní kondici žalobce, když žalobce tvrdí, že ani nechápe, jaké povinnosti mu z dopravní značky IP 13c vlastně vyplývají.

14. Tvzení žalobce, že teprve z pravomocného rozhodnutí se dozvěděl, co je mu kladeno za vinu, je podle žalovaného nesmyslné. Žalobce minimálně ode dne 10. 5. 2017, kdy mu bylo doručeno vyrozumění o nařízeném ústním jednání, byl seznámen s tím, že nezjištěný řidič se mimo jiné dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 4 písm. c) téhož zákona. V rozhodnutí o přestupku se naplnění konkrétní skutkové podstaty přestupku neobjevilo, proto žalovaný v odvolacím rozhodnutí toto dílčí pochybení městského úřadu zhojil. Změna výroku rozhodnutím městského úřadu se odehrála za stejného skutkového a právního stavu, který se v mezidobí od rozhodnutí městského úřadu do doby rozhodnutí žalovaného nezměnil v neprospěch žalobce a o překvapivosti rozhodnutí pro žalobce nemůže být ani řeči.
15. K žalobní námitce o absenci odložení věci žalovaný kontroval, že odložení věci ve spise založeno je. Zákonost před zahájením řízení o přestupku (dříve správním deliktu) posuzoval i krajský soud v prvním zrušujícím rozsudku a dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem. Žalobce pominul, že § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí městského úřadu (dále jen „zákon o přestupcích“), stanovil povinnost vyrozumět osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku jediné tehdy, když takové osobě vznikla škoda.
16. Žalovaný nesouhlasil se závěrem žalobce o nesrozumitelnosti výroku o uznání viny za přestupek. Žalobce byl uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem a porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
17. Přestupek (dříve správní delikt) provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu není sběrnou ani blanketní skutkovou podstatou a nelze ho ztotožňovat s výrokem o vině za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jedná-li se o to, zda znaky nějakého přestupku naplňuje protiprávní jednání nezjištěného řidiče vozidla, pak je zcela dostačující vymezení uvedené ve výroku rozhodnutí, tedy že toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona. S názorem žalobce, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je blanketní normou, žalovaný souhlasil, ale již nesouhlasil s tvrzením, že skutková podstata přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla naplněna porušením pouze tohoto ustanovení. V § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona je zakotveno, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Touto povinností je i povinnost podle § 4 písm. c) téhož zákona, tj. povinnost řidiče se řídit světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami apod. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že městský úřad a později žalovaný výrokem vymezil, znaky jakého přestupku vykazuje protiprávní jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovaného žalobcem, čímž plně dostal svým povinností, neboť § 4 písm. c) téhož zákona na žádné další právní předpisy neodkazuje. Proto je výrok rozhodnutí formulován dostatečně a v souladu s právními předpisy.

18. Odkazem na porušení dopravní značky IP 13c správní orgán pouze konkretizoval porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Z něj jednoznačně plyne, že účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen mj. se řídit i dopravními značkami. Určuje-li § 4 písm. c) zákona o silničním provozu povinnost každému účastníku provozu na pozemních komunikacích respektovat dopravní značky, pak ten, kdo tak nečiní, porušuje zákon. Výrok rozhodnutí městského úřadu zcela odpovídá požadavkům usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 165/2016-146, jednoduše proto, že více toho v něm být ani nemohlo, aby byla zachována funkce výroku samotného.
19. S žalobní námitkou o neexistenci přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu žalovaný nesouhlasil, a to především s odkazem na § 112 odst. 1 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Důvodová zpráva k § 112 uvádí, že právní fikci „hledí se“ je nutno vykládat tak, že se finguje právní skutečnost, která nenastala, tedy výslovné terminologické i věcné nahrazení pojmu *správní delikt* pojmem *přestupek* v jednotlivých zákonech.
20. Vzhledem k tomu, že k protiprávnímu jednání žalobce došlo dne 13. 1. 2015, rozhodoval městský úřad v souladu s platnou právní úpravou v den jeho spáchání. Bylo by zcela chybné domnívat se, že by snad zákonodárce přijetím nové právní úpravy změnou terminologie zamýšlel zbavení, byť jen na přechodnou dobu, odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání definované v § 125f zákona o silničním provozu.
21. Žalovaný užil tedy pro popis protiprávního jednání žalobce pojem „správní delikt provozovatele vozidla“, který je obsahově shodný s pojmem „přestupkem provozovatele vozidla“ tak, jak jej vymezuje znění § 125f účinné od 1. 7. 2017, protože nebyl důvod, aby tento pojem měnil v průběhu vedeného řízení. Kdyby tak učinil, nepochybně by žalobce namítal, že tím vlastně změnil skutek, pro který byl původně stíhán, což je pro něj překvapující. Smyslem § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo jakési souhrnné zajištění jednoty režimu posuzování skutkových podstat nejrůznějších kategorií protiprávních skutků obsažených v celém právním řádu.
22. Žalovaný trval na tom, že vydal rozhodnutí v souladu s § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého se zahájená řízení o přestupku a řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Smyslem přechodných ustanovení je především odstranit nebo alespoň zmírnit negativní důsledky, které by mohly při střetu dosavadní a nové právní úpravy vzniknout. Za tím účelem přechodná ustanovení zpravidla upravují odlišné předpoklady pro existenci a obsah právních vztahů vzniklých podle dosavadní a podle nové právní úpravy. Pokud má nová právní úprava svými účinky zasáhnout do právních vztahů vzniklých na základě dosavadní právní úpravy, je třeba, aby návrh právního předpisu obsahoval přechodná ustanovení, která budou způsob a důsledky takového střetu řešit. V přechodných ustanoveních právních předpisů se upravuje vztah nové právní úpravy k dřívější právní úpravě a k právním vztahům, které podle ní vznikly, a to zejména v zájmu právní jistoty.
23. K žalobní námitce k neuvedení ustanovení, podle kterého správní orgány rozhodovaly o sankci, žalovaný uvedl, že správní trest (dříve sankce) správní orgány stanovily plně

v souladu s § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější a s odkazem na § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého se zahájena řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Vzhledem k tomu, že druh a výměra sankce za přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu zůstaly v mezidobí od spáchání přestupku do účinnosti nové právní úpravy beze změny, nebylo třeba polemizovat, zda by nová právní úprava byla pro pachatele výhodnější. Z pravomocného rozhodnutí správního orgánu jasně vyplývá, že správní trest byl uložen v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu.

24. Podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uloží pokuta od 1 500 Kč do 5 000 Kč. Odkaz žalobce na § 125f odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, kterým prokazuje irelevantnost výroku rozhodnutí městského úřadu, je neopodstatněný, protože ve výroku městského úřadu se odkaz na toto ustanovení neuvádí. K námitce žalobce, že z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1 500 Kč je sankcí uloženou v zákonném rozpětí, žalovaný citoval z odůvodnění jeho rozhodnutí ze strany 6 odstavce druhého a dodal, že žalobní námitka je účelová a odtržená od kontextu rozhodnutí městského úřadu i žalovaného.
25. K žalobní námitce o nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení sankce žalovaný uvedl s odkazem na § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí o odvolání (dále jen „správní řád“), že mimořádné snížení výměry pokuty je institutem výjimečným, který je správní orgán oprávněn, nikoliv povinen, využít za splnění zákonem stanovených důvodů. Správní orgán může využitím tohoto institutu reagovat na specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, že by pokuta byla nepřiměřeně přísná. Zákon o odpovědnosti za přestupky tak správnímu orgánu dává možnost, nikoliv povinnost. Není povinností žalovaného automaticky uvádět v rozhodnutí, že neshledal důvody využití tohoto institutu, pokud ani sám žalobce se jeho užití ve správním řízení nedomáhal. Pokud by žalovaný tyto důvody shledal, pak by pokutu snížil. Pokud správní orgány dostatečně odůvodnily uloženou výši sankce, pak je pojmově vyloučeno, aby se zabývaly důvody pro její mimořádné snižování. Nad rámec svých povinností žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že u něj byly podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, a to zejména s ohledem na procesní jednání žalobce. Žalovaný nenašel žádný zákonný důvod pro mimořádné snížení pokuty; nedomníval se, že by šlo žalobcovy nápravy dosáhnout i snížením pokuty či by byla pokuta vzhledem k poměrům žalobce nepřiměřeně přísná.
26. K námitce o absenci zjištění formy zavinění řidiče žalovaný uvedl, že zavinění řidiče se u přestupku provozovatele vozidla nezkoumá a nadále zůstala v objektivní rovině. Objektivní odpovědnost u tohoto přestupku byla do právního řádu zavedena zákonem č. 297/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů s účinností od 19. 1. 2013, kdy došlo k prolomení dosavadního pohledu na odpovědnost fyzických osob nepodnikajících za přestupek. Tato změna měla zásadní význam v případech, kdy nelze fyzickou osobu jako přestupce spolehlivě zjistit a nabídla tak alternativní cestu pro vymáhání práva, a to konkrétně po provozovateli vozidla, jehož je zpravidla možné snadno dodatečně identifikovat přes registrační značku vozidla a údaje vedené v registru silničních vozidel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 114/2016-50).

27. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), s přihlédnutím k § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a k § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého *odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku (dále jen "pachatel") příznivější.*
28. Soud zjistil **ze správního spisu** z oznámení přestupku Městské policie Valašské Meziříčí (dále jen „městská policie“) ze dne 16. 2. 2015, že dne 13. 1. 2015 v době 11.25 - 11.35 h ve Valašském Meziříčí na ulici M. dosud nezjištěný pachatel stál s osobním motorovým vozidlem tov. zn. Škoda Superb, registrační značky X, v rozporu s dopravním značením IP 13c („nezaplacení parkovacího poplatku“), a tím porušil § 4 písm. c) a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
29. Podle úředního záznamu městské policie ze dne 16. 2. 2015 dne 13. 1. 2015 v době 11.25 - 11.35 h prováděla hlídka městské policie (strážník T., strážník R.) kontrolní pochůzkovou činnost na ulici M. ve V. M. a na této ulici stálo vozidlo tov. zn. Škoda Superb, registrační značky X, v rozporu s dopravním značením IP 13c (nezaplacení parkovacího poplatku). Protože se u vozidla ani v jeho blízkosti řidič nenacházel, strážníci zanechali na vozidle výzvu pro nepřítomného řidiče na místě a pořídili fotodokumentaci.
30. Součástí spisu je mapa se zakreslením dopravní značky na ulici Mostní a polohou označeného vozidla. Poznámky v mapě jsou opatřeny jménem strážníka D. T. a jeho podpisem. Součástí spisu je dále výzva pro nepřítomného řidiče motorového vozidla s datem 13. 1. 2015 a dobou 11.25 - 11.35 h a označením místa M. a registrační značky citované výše. Na výzvě je uvedeno: „IP 13c 361/2000 Sb.“ a podpis strážníka.
31. Podle výpisu ze stránky S. P. E. a. s. ze dne 16. 2. 2015 tento poskytovatel služby S. p. ve městě uvedl, že na den 13. 1. 2015, čas 11.25 h a vozidlo RZ X nebylo uhrazeno parkovné v zóně formou služby S. P. z telefonního čísla.
32. Součástí spisu jsou čtyři fotografie ulice M. Na první fotografii je vidět vjezd do ulice M. a informativní zónová značka IZ 8a, na druhé fotografii po pravé straně ulice zaparkované vozidlo označené výše se zobrazením levé zadní části, na třetí fotografii přední a pravé části a na čtvrté fotografii přední části vozidla.
33. Na výzvu městského úřadu ze dne 10. 3. 2015 určenou provozovateli k zaplacení částky 500 Kč žalobce po obdržení nereagoval, a proto městský úřad dne 20. 4. 2015 podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích provedl do spisu záznam o odložení věci, protože nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

34. Součástí spisu je otisk obrazovky mapy Google za rok 2015 ze dne 20. 4. 2015 s fotografií začátku ulice M. a zobrazením informativní zónové značky IZ 8a a informativní provozní dopravní značky „Parkoviště s parkovacím automatem“ IP 13c.
35. Strážník R. ve své výpovědi dne 24. 5. 2017 vypověděl, že předmětné vozidlo bylo zaparkováno bez viditelně umístěného dokladu o zaplacení poplatku za parkování na pravé straně ulice M. ve směru od ulice K. v úseku mezi dopravní značkou IP 13c, která je umístěna na začátku M. ulice, a křižovatkou s ulicí U., kdy platnost této dopravní značky končí. Svědek si byl jistý, že dne 13. 1. 2015 tam dopravní značka IP 13c byla. Svědek zakreslil umístění značky úsek její platnosti do mapy. Na fotografii není doklad o zaplacení na čelním skle vozidla, za stěrač na předním skle strážníci dávají před pořízením fotodokumentace výzvu pro nepřítomného řidiče.
36. Strážník T. vypověděl, že dopravní značka IP 13c, je již mnoho let umístěna na stejném místě, a to na pravé straně začátku ulice M. ze strany od ulice K. a platnost této značky končí na ulici M. před ulicí U. Svědek pracuje u městské policie již od roku 2003 a již zhruba 8 let je tam situace stejná. Předmětné vozidlo bylo zcela jistě zaparkováno v úseku platnosti jmenované dopravní značky a ve vozidle nebyl na viditelném místě umístěn doklad o zaplacení parkovacího poplatku. Pokud jde na fotografii vidět nějaký lístek, je to výzva strážníků za stěračem. Přesné místo zaparkování je zřejmé z fotodokumentace. Součástí oznámení přestupku je vždy mapka části města se zakreslením umístění dopravní značky vozidla. Svědek zakreslil umístění dopravní značky do mapy a potvrdil, že podle předložené mapy ze serveru mapy.cz je tam předmětná dopravní značka umístěna.
37. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku ze dne 16. 6. 2017** ve výroku uvedl místo spáchání přestupku na ulici M. v blízkosti domu č. p. X vpravo ve směru jízdy od křižovatky s ulicí K. k centru města V. M. v úseku platnosti dopravní značky IP 13c – „Parkoviště s parkovacím automatem“.
38. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání ze dne 24. 5. 2018** mj. zdůraznil, že § 4 písm. c) zákona o silničním provozu ukládá každému při účasti na silničním provozu povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Přestupku podle § 125 c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Nejištěný řidič se zjevně významem dopravní značky IP 13c neřídil.
39. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
40. Soud předesílá, že se zcela ztotožnil se skutkovými a právními závěry správních orgánů obou stupňů i s argumentací žalovaného ve vyjádření k žalobě.
41. Nedůvodná je námitka, že **neumístění dokladu o zaplacení parkovného ve vozidle nebylo protiprávní** a že správní orgány neuvedly ustanovení, které řidič vozidla porušil.
42. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
43. Podle § 63 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu *svislé dopravní značky jsou informativní značky, které poskytují účastníku provozu na pozemních komunikacích nutné*

informace, slouží k jeho orientaci nebo mu ukládají povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem.

44. Podle § 23 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin.*
45. Podle § 11 vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *informativní značky se rozdělují na informativní značky provozní (č. IP 1a až č. IP 29), informativní značky směrové (č. IS 1a až č. IS 24c) a informativní značky jiné (č. IJ 1a až č. IJ 16).*
46. Podle § 12 odst. 1 písm. p) vyhlášky č. 30/2001 Sb. *informativní značky provozní je "Parkoviště s parkovacím automatem" (č. IP 13c), která označuje placené parkoviště; řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách); značka ukončuje platnost značek č. B 28 a č. B 29.*
47. Z citovaných norem vyplývá, že řidič vozidla byl povinen řídit se dopravní značkou IP 13c, jejíž existence v místě v danou dobu byla prokázána svědeckými výpověďmi strážníků a vyjádřením pana Z. S., zkušebního komisaře a referenta odboru dopravně správních agend, citovanými mapami a fotografiemi. Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by si účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83).
48. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 7. 2009, č. j. 1 AOs 1/2012-30, konstatoval, že „*povaha silničního provozu zpravidla jeho účastníkům neumožňuje vést disputace ohledně významu, platnosti či opodstatněnosti té které dopravní značky; zákon naopak v § 4 písm. c) stanovuje bezpodmínečnou povinnost všech účastníků provozu řídit se těmito značkami. Tato povinnost nepochybně vzniká právě okamžikem, kdy je taková dopravní značka umístěna v terénu: od této chvíle je zřejmý její význam a platnost a především se stává součástí systému pravidel silničního provozu.*“
49. Krajský soud dále poukazuje na nařízení města V. M. č. 2/2012, kterým se vymezují oblasti města, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít ke stání vozidla jen za sjednanou cenu. Toto nařízení je obecně závaznou vyhláškou podle § 10 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, a je zveřejněno včetně dodatků i na webu města. Čl. 2 bod 2 tohoto nařízení stanoví povinnost viditelně umístit platný parkovací lístek za přední sklo vozidla. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce jednak měl povinnost řídit se předmětnou dopravní značkou, byť se jednalo o značku označenou jako informativní, i když ukládala povinnosti v souladu s § 63 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Předmětné parkovací místo přitom bylo řádně zařazeno mezi místa zpoplatněná s tím, že řidič byl povinen označit vozidlo platným dokladem o zaplacení parkovného, což však neučinil a důsledkem toho byl vznik odpovědnosti žalobce za přestupek (dříve správní delikt).

50. Neopodstatněná je **námítka, že se žalobce dozvěděl, čím je vinen, až z rozhodnutí o odvolání** a nemohl se hájit. Doplnění ustanovení § 4 písm. c) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nemohlo být podle soudu pro žalobce nijak překvapivé a rozhodně ne nové. Žalobce či řidič vozidla měli již na upozornění strážníků na vozidle uvedeno „IP 13c“, takže již z toho řidič věděl, že nezaplatil parkovné, resp. neumístil viditelně doklad o uhrazeném parkovném ve vozidle. Porušení § 4 písm. c) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uvedl a slovně popsal městský úřad dále ve výzvě k uhrazení určené částky a § 4 písm. c) téhož zákona i v příkaze. Městský úřad zopakoval odkaz na § 4 písm. c) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v odůvodnění rozhodnutí o přestupku ze dne 20. 7. 2015, v předvolání ze dne 3. 5. 2017, v protokole o ústním jednání ze dne 24. 5. 2017 a v rozhodnutí o přestupku ze dne 16. 6. 2017 (str. 3, 4 a 6 a slovní popisy jednání a skutkové podstaty). Žalobce byl ve správním řízení zastoupen osobou, která pravidelně zastupuje řidiče a je jí oblast dopravních přestupků dobře známa. Z uvedeného se podává, že bezpochyby nebyl výslovný odkaz na § 4 písm. c) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v rozhodnutí o odvolání ze dne 24. 5. 2018 žádnou novinkou a už vůbec nelze dospět k závěru, že žalobce se dozvěděl až z rozhodnutí o odvolání, čím je vlastně vinen. Totožnost skutku zůstala jednoznačně zachována po celou dobu správního řízení a žalobce o něm byl opakovaně a dostatečně vyrozumíván. O tom ostatně svědčí i jeho četná vyjádření v průběhu správního řízení (např. v odporu, jak zaplatil parkovné atd.).
51. Lichá je námítka, že **městský úřad měl žalobce vyrozumět o odložení věci**. Městský úřad odložil věc přestupku dne 20. 4. 2015 podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a učinil o tom záznam do spisu v souladu s § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, podle kterého *rozhodnutí o odložení věci se nevydává. O odložení věci se vyrozumí pouze poškozený*. Podle tehdejší právní úpravy nebyl městský úřad povinen žalobce o odložení věci vyrozumět, a proto nebylo následné rozhodnutí ve věci přestupku nezákonné.
52. Podle soudu není pochyb o tom, že po odložení věci přestupku bylo zahájeno, vedeno a ukončeno celé správní řízení jako řízení o přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (dříve o správním deliktu). Vyplývá to z výroku i odůvodnění všech rozhodnutí vydaných v tomto řízení a z jejich obsahu je tato skutečnost dostatečně srozumitelná. Změna terminologie (záměna pojmu *správní delikt* za pojem *přestupek*) neznamená v žádném případě zánik odpovědnosti za jakýkoli správní delikt nebo přestupek pouhým přejmenováním označení, k takovému výkladu práva nelze dospět žádnou metodou.
53. Odpovědnost za přestupek provozovateli vozidla nezanikla, vztahoval se na něj § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu účinného v roce 2015. Podle § 125e odst. 3 cit. zákona *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán*. Přestupek byl spáchán dne 13. 1. 2015 a městský úřad zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla příkazem ze dne 20. 4. 2015. Soudem přezkoumávané rozhodnutí o odvolání žalovaný vydal dne 24. 5. 2018. Podmínky § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak byly naplněny, protože městský úřad zahájil řízení asi do tří měsíců od spáchání přestupku.
54. Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné*

správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.

55. Podle § 112 odst. 4 téhož zákona *zahájena řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.*
56. Ani po aplikaci citovaných ustanovení soud nezjistil k žalobním námitkám žádné porušení zákona v rozhodnutích a postupech správních orgánů obou stupňů. Ústní jednání ve věci městský úřad provedl, k upuštění od sankce neshledal důvody ani soud ani městský úřad ani žalovaný, stejně jako k mimořádnému snížení sankce.
57. Nedůvodná je námitka porušení povinnosti snížit v daném případě pokutu. Městský úřad uložil pokutu ve výši 1 500 Kč, tedy na samé spodní hranici rozmezí (u přestupku provozovatele vozidla do 10 000 Kč, u přestupku 1 500 – 2 500 Kč). Pro posouzení otázky, zda by použití nové právní úpravy bylo pro pachatele příznivější, je rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti konkrétně posuzovaného jednání, jehož by bylo dosaženo při aplikaci zákona účinného v době spáchání činu a zákona pozdějšího (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, č. 461/2005 Sb. NSS). V posuzované věci správní orgány neměly žádný důvod snižovat pokutu podle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. K tomu soud dodává, že např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, podle kterého *správní orgán při úvaze o uložení sankce za správní delikt nemůže jako přítěžující okolnost hodnotit nepravdivá tvrzení uplatněná osobou obviněnou ze spáchání deliktu v rámci procesní obrany při projednání deliktu. Podle okolností konkrétního případu je však možné hodnotit jako přítěžující okolnost (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) to, že obviněný v době před spácháním deliktu uzavřel smlouvu o „pojištění proti pokutám“, pokud z toho lze usuzovat na jeho negativní vztah k dodržování pravidel silničního provozu.* Mimořádné snížení výměry pokuty je přitom institutem výjimečným, kterým správní orgán může posoudit specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v nejnižší možné výměře zákonného rámce. Taková skutečnost ovšem v posuzovaném případě ze spisového materiálu nevyplývá, a proto výslovné zavedení institutu mimořádného snížení pokuty zákonem o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich je pro výrok o vině a trestu stěžovatele irelevantní. Ani tato námitka proto není důvodná. Sam stěžovatel pak v řízení před správními orgány netvrdil žádné důvody, pro něž by bylo možné mimořádného snížení sankce využít. Soud opětovně na tomto místě připomíná, že pokud takové důvody existovaly, měl je žalobce tvrdit již v rámci správního řízení.
58. V této souvislosti odkazuje soud na závěr, ke kterému dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017-19. V něm uvedl, že ke dni 1. 7. 2017 nabytí účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a s ním související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a tento zákon „[m]ěl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o 'právníkové nebo fyzické osobě' a 'správním deliktu', ale o 'provozovateli vozidla' a 'přestupku'. Skutková podstata (nyní) přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce.

Zákon o odpovědnosti za přestupky potom v přechodných ustanoveních, in concreto v § 112 odst. 2, uvádí, že [u]stanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“ (k tomu obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 9 As 7/2018-58). Vzhledem k tomu, že krajský soud nevidí důvod se od této prejudikatury jakkoli odchýlovat, lze uzavřít, že nová úprava není pro žalobce příznivější a předmětná žalobní námitka je tak nedůvodná.

59. K námitce žalobce, že ke dni rozhodnutí žalovaného skutková podstata „*správního deliktu provozovatele vozidla*“ neexistovala, je třeba předně upozornit na přechodné ustanovení § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého platí, že odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou deliktů disciplinárních, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, přičemž podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle odstavce 4 téhož ustanovení se pak zahájena řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Vzhledem k tomu, že k protiprávnímu jednání stěžovatele zakládajícímu jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu mělo dojít dne 13. 1. 2015, tj. před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, je nutno aplikovat zmíněné přechodné ustanovení, dle něhož se řízení o takovém správním deliktu dokončí podle dosavadní právní úpravy a odpovědnost za něj posoudí rovněž podle dosavadních zákonů, kterými je třeba rozumět právě zákon o silničním provozu. Jak dikce samotného přechodného ustanovení říká, podle novější úpravy v podobě zákona o odpovědnosti za přestupky se takové jednání posoudí jen, je-li to pro pachatele příznivější. Nejvyšší správní soud v této souvislosti opakovaně judikoval, že nová právní úprava není z hlediska samotné odpovědnosti za deliktní jednání (trestnosti jednání) či druhu sankce pro stěžovatele příznivější. V této souvislosti je nutné rovněž zdůraznit, že žalobci byla uložena nejnižší možná sankce (pokuta ve výši 1 500 Kč). Žalovaný se sice v rozhodnutí těmito aspekty projednávané věci nevěnoval a pro úplnost neuvedl, že nová právní úprava není pro stěžovatele příznivější, avšak o vadu řízení nejde. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 347/2017-32, k tomu zdejší soud uvádí, že „[k] posuzování této skutečnosti vzhledem k projednávanému případu však dochází vždy *ex offio*. To mimo jiné znamená, že pokud pozdější příznivější právní úpravu nelze uplatnit, taková úvaha správního orgánu (s negativním závěrem) nemusí mít odraz v konečném rozhodnutí. Námitka, že správní orgány a krajský soud pochybily, když tuto úvahu nepromítly do svých rozhodnutí, je tak nedůvodná.“ Žalobce v posuzovaném případě podal proti prvostupňovému rozhodnutí toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. V tomto směru tak ve správním řízení nic nenamítal. Rozhodující tedy v souhrnu je, že v posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo (viz k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49).
60. Soud se neztotožnil s **námitkou vad výroku o sankci**. Městský úřad ve výroku rozhodnutí ze dne 16. 6. 2017 uvedl, že pokutu ukládá podle § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu.

61. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu (ve znění účinném ke dni spáchání přestupku) *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
62. Podle § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona *za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*
63. Těmto zákonným požadavkům citované rozhodnutí dostalo (i v souladu s § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky), a žalovaný výrok o sankci nemusel nijak měnit.
64. Soud nepřisvědčil ani **námítce, že jednání řidiče nebylo zaviněné.** Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je objektivní (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ze dne 16. 5. 2018).
65. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Soud se ztotožnil i s argumentací žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě.
66. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 16. prosince 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně